

sidder i sit Hjem og kommer i Tanke om, at nu er det den Tid, hvor han har Lyst til at faa en Genstand eller flere, saa tror jeg ikke, at det afholder denne Mand fra at tilfredsstille sin Lyst dertil, at han skal gaa om et Gadehjørne eller to for at komme til en Beværtning. Det vil jo netop praktisk være meget sjældent, at han falder ind i den første Beværtning. Nej, han gaar til det Sted, der er hans Stamknejspe. Der har han paa den Tid af Dagen sine Venner og Bekendte, der er der Lystighed og godt Selskab. Ja, man kan vel snarere sige, at jo færre Beværtninger der er i en By, desto større Sandsynlighed er der for, at en Mand, naar han kommer hen paa en af dem, finder et større Selskab samlet der, der gives Omgange, og han befinder sig bedre der, end naar han kommer ind paa et Sted, hvor han maaske kun ser Værten sidde melankolsk alene.

Hvad nu ellers angaar Ordningen her i §§ 5 og 6, saa gaar den jo altsaa ud paa, at den Lejlighed og Adgang, der for Tiden er givet Kommunen, til at fastsætte en Vedtægt og derved et bestemt Antal af Beværtninger, forandres en Del, og ganske vist forekommer det mig, at det forandres saaledes, at man derved gør meget betydelige Indskrænkninger i det kommunale Selvstyre. Jeg skal tillade mig kort at paapege dette. Man siger altsaa her: Et Byraad — jeg taler kun om Købstadkommuner — kan ganske vist lade være at fastsætte en saadan Vedtægt, men saa bliver Indenrigsministeren derved, ganske eneraadig over Forholdet, og det er Indenrigsministeren alene, der udnævner en Mand til at være enten Hotelvært eller Værtshusholder i den paagældende By og det med en vis Højtidelighed, idet Byraadet, Politimesteren, ja saagar Amtmanden skal have Lejlighed til at erklære sig, men hvorvidt noget af den Erklæring tages til Følge eller ej, foreligger der ikke noget om. Men naar ellers en Kommune eller et Byraad staar over for Ministeren og skal forhandle om en saadan Vedtægt, kommer Byraadet jo stadig i allerhøjeste Grad til at trække det korteste Straa. Thi gaar man ikke ind paa en saadan Vedtægt, som Ministeren vil stadfæste, ja saa falder man ind under de Byer, der ikke have nogen Vedtægt, og hvor det er

Ministeren alene, der har Myndighed. Man staar altsaa og foreslaar en Vedtægt for Ministeriet. Dette finder maaske, at der er fastsat for mange Beværtninger, eller der er forskellige andre Ting, som Ministeriet ikke vil stadfæste i denne Vedtægt — saa maa Byraadet sige: Hvis vi fastholde vort Standpunkt, miste vi enhver som helst Ret, saa er det Indenrigsministeriet alene, der faar Afgørelsen. For dog at beholde en lille Smule tilbage, bliver man derfor nødt til at tage den Vedtægt, som bliver dikteret af Indenrigsministeriet. Naar man saa har faaet en saadan Vedtægt, saa skal Byraadet altsaa ved Lejlighed, naar der er et Embede ledigt — for det at være Værtshusholder eller Restauratør bliver jo i Virkeligheden fremtidig et Embede — til at vælge blandt Ansøgerne. Hvor der hertil i Henhold til Loven af 1873 har været fastsat en Vedtægt, have Byraadene jo altid vogtet sig for at komme til at skulle vælge direkte, ligesom man skal vælge andre kommunale Bestillingsmænd. Man har fundet, at det var en meget vanskelig og uheldig Ting at komme ind paa, og der har forskellige Steder vist sig ret store Ulemper og Vanskeligheder ved at komme over det. Der er Byraad, der have truffet den Bestemmelse, at den, der meldte sig først, naar det var bekendtgjort, at en Beværtning var ledig, skulde have den; der forlangtes kun det ene, at man skulde melde sig først. Det har givet Anledning til rent vilde Farcer. Folk have vidst, at der er den og den Beværtning ledig, det vil komme i Bladene en af Dagene, og saa have de gaaet og parade-deret uden for Bladenes Kontor ved den Tid, da disse udkomme, eller de have underkøbt Trykkeridrengene til at sige dem, naar Dagen er kommen, da Bekendtgørelsen er indleveret. Og man har set disse Suppleanter staa uden for Bladenes Kontorer, parate til at faa fat i det første Nummer af Bladet, og med det i Haanden: her er Bekendtgørelsen i, er Kapløbet op til Politikontoret begyndt, det gjaldt jo bare om at komme først. Jeg har læst, hvordan — der kan vel nok være en Smule Overdrivelse deri — der en Dag var tre Supplikanter, som kom i Klemme i Døren ind til Borgmesterens Kontor. Ud-